
Иван Харалампиев

МАЛЪК СПОМЕН С ДОБРИ ПОЖЕЛАНИЯ

През 1991 г. във Великотърновския университет се проведоха първите демократични избори за университетски и факултетски ръководства. На 22 април Общото събрание на Университета, а не Академическият съвет, каквато беше дотогавашната практика, избра сред няколко кандидатури за ректор преподавателя по история на стария свят доц. Владимир Попов. Ден по-рано Попов беше навършил 51 години.

Познавах Владимир Попов още от седемдесетте години на миналото столетие като по-възрастен колега, атрактивен преподавател и интересен събеседник, но не бях в неговия близък приятелски кръг. Затова се изненадах, когато той ми предложи да бъда включен в група от десетина кандидати за негови заместници, трима от които новият Академически съвет трябваше да избере на първото си заседание на 10 май. По това време нямах никакво намерение да се занимавам с административна дейност – 6 месеца по-рано бях освободен по собствено желание като заместник-ректор по учебната работа на проф. Георги Данчев, изнервен бях от едномесечната студентска окупационна стачка, уморен бях от академичните бъркотии и всекидневните конфликти в началото на демократичните промени. Съгласих се с твърдото убеждение, че при силната конкуренция няма да бъда избран. За моя голяма изненада това не се случи и аз отново поех, този път за 4 години, предишната си длъжност като заместник на новоизбрания ректор по въпросите на учебния процес.

Годините бяха трудни и ректорът доц. В. Попов беше изправен пред големи предизвикателства. Университетът трябваше да се развива, откриха се нови факултети и специалности, а парите не стигаха. Студентите бяха свръхактивни и нерядко доста агресивни, големи бяха претенциите и на редица преподаватели. По-късно, когато и аз прекарах 8 години на ректорския пост, си дадох сметка какви трудности е трябвало да преодолява доц. Владимир Попов. За щастие той притежаваше безспорни управленски умения, дипломатичност и търпение, и това много му помагаше да се справя успешно с не една и две критични ситуации. И нещо много важно: Попов не само добре познаваше фактите на древната човешка история – той умееше да използва поуките от тях, особено онези, които имат непреходна стойност. Може би затова ние с него никога не прекрчихме границата на добрия тон, макар че в нашите служебни отношения нерядко прескачаха искри.

Когато през пролетта на 1999 г. бях избран за ректор, без колебание подкрепих кандидатурата на Попов за председател на Общото събрание. На тази висока академична длъжност, която заемаше до пенсионирането си през 2005 г., доц. В. Попов беше много полезен не само с опита си, но и с подчертаната си доброжелателност, деликатност и грижа за доброто име на Великотърновския университет. Такъв беше Владимир Попов и като директор на нашия център за обучение в гр. Добрич.

Хубаво е, че по-младите колеги и ученици на доц. В. Попов са решили да го почетат, макар и с година закъснение, по повод на неговата седемдесета годишнина в края на активната му университетска кариера.

Развам се, че и аз мога да изразя своето уважение не само към ”изслужилия” (както казваше за себе си проф. Александър Теодоров-Балан), но и към многозаслужилия човек, учен, университетски преподавател и ръководител Владимир Попов. И да му пожелаем златни бъдещи години с много радост у дома и хубави мигове с верни приятели!